

När ljuset lyser in

Det är ljuset jag minns mest från den dagen. I mitt minne badar hela dagen i ett ljus som inte har något varken med lampor eller med sol att göra. Jag minns inte vad vi pratade om, men jag minns hur vårt samtal började i det sköra, smärtsamma och mörka när vi möttes i köket på vår arbetsplats. Vi hade jobbat inom samma organisation i nästan 8 månader, men knappt pratat. Det jag minns är hur ljuset i den stunden spred sig över hela dagen från någonstans djupt inom mig.

Jag kan egentligen bara tala för mig själv, men precis som jag kände igen något i henne så var det som om hon kände igen något i mig. Det handlade om att vara människa, om att leva med skörhet. Det slår mig att sådana samtal ofta börjar i kök, för där kan vi stå, sida vid sida, var och en med sin egen uppgift men ändå tillsammans. Den dagen spelade ålderskillnaden på 30 år ingen roll.

Vi var där och Gud var där och det var allt som spelade någon roll. Jag brukar kalla den dagen helig, inte för att den var särskilt annorlunda mot mina vanliga dagar utan för att jag anade en närvaro. Närvaron var där när vi stod i köket, medan vi satt på bänken i solen och när vi långsamt drack vårt kaffe. Ibland tänker jag att jag såg Gud den dagen, inte som en person eller manifestation utan i ljuset som genomsyrade allt. Jag vet att Gud var där, jag är säker på att Gud satt tillsammans med oss den dagen på ett sätt som jag aldrig varit säker på Guds närvaro.

Jag ville hålla fast ögonblicket. När vi satt på bänken mot solväggen så önskade jag att stunden aldrig skulle ta slut. Redan medan det hände så kände jag hur det gled mig ur händerna, ungefär som när man försöker krama hårt om en näve sand, och ju hårdare jag kramade, desto mer sand rann ut ur mina händer. Jag lärde mig den dagen, att de allra mest värdefulla upplevelserna går aldrig att hålla kvar. Det enda vi kan göra är att ta emot dem med öppna händer och glädjas åt att vi har fått dem som gåva. Vi får se på dem och låta dem vila i våra kupade handflator precis som sanden är det då de kan bli kvar lite längre sedan måste vi släppa taget.

Till slut blev det kväll. Gemensamt tog vi bussen tillbaka in till förorten. Hon gick till sin spårvagn och jag gick hem till min lägenhet utan ord för vad jag hade varit med om. Det enda jag visste var att något avgörande hänt, något som jag kanske skulle minnas hela mitt liv. Det var som om att jag hade fått se verkligheten bortom verkligheten, livet som det borde vara när det var naket och oförfalskat.

En månad senare slutade jag min anställning och flyttade till andra sidan av Sverige. Vi höll kontakten, först lite tätare och sedan mer sporadiskt. Vi har mötts några enstaka gånger efter sedan dess, och jag kommer aldrig glömma henne. För tillsammans med henne fick jag se Gud och det var det vackraste och starkaste och sköraste som jag har sett och allt badade i ett mjukt, mjukt ljus.

Emelie Eklund, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se